

## Arrest

nr. 298 405 van 11 december 2023  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX  
Stationsstraat 10 A  
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoen van origine te zijn. Je bent geboren op (...) in het dorp Roghai uit het district Deh Bala gelegen in de provincie Nangarhar. Kort na jouw geboorte verhuisde jouw familie naar het dorp Wishtema Wialaya uit het district Ghani Khel gelegen in de provincie Nangarhar, waar je jouw hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.*

*Je ging te voet naar school en onderweg deed je regelmatig een praatje met de overheidssoldaten die langs de weg patrouilleerden en er controleposten hadden. Soms dronk je thee met hen, aten jullie samen iets, regelden zij vervoer voor jou of gaven ze je een klein beetje geld om schoolgerief te kopen. Na vier à vijf maanden kwamen de Taliban bij jou thuis langs en vroegen ze aan jouw vader om jou de volgende dag aan melden. De Taliban stelden zich immers vragen bij jouw contact met de soldaten en vermoedden*

dat je een spion was voor de overheid. Zelf verbleef je die avond bij jouw oom dichterbij jouw school. De volgende dag na school keerde je terug naar huis en vertelde jouw vader je alles. Jullie besloten om niet naar de Taliban te gaan, waarop de Taliban dezelfde avond een tweede keer langskwam bij jouw huis. Je verliet je huis in een haast via de achterdeur en vluchtte naar het huis van jouw grootvader en ooms van moederszijde. Jouw vader zei aan de Taliban dat je niet thuis was, waarop zij het hele huis doorzochten, maar jou niet vonden. De volgende ochtend kwam jouw vader jou opzoeken bij je ooms en besloten zij om jou het land uit te sturen. Jouw vader nam jou mee naar Marko Bazar, waar een smokkelaar op je wachtte die je hielp om Afghanistan te verlaten.

Op 22 maart 2021 kwam je België binnen, waar je op 24 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je volgende documenten voor : een eigen taskara met vertaling, een taskara van jouw vader met vertaling, de contactgegevens van de zender en ontvanger van een UPU-pakket en een brief van het restaurant in België waar je regelmatig werkt. Na het onderhoud stuurde jouw voogd per mail een reactie op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ze gaf meerbepaald aan dat er twee voornamen verkeerd gespeld waren.

Bij terugkeer vrees je de Taliban.

Na jouw vertrek uit Afghanistan ging jouw vader met enkele dorpsoudsten naar de Taliban om uit te leggen dat jij vermist was en hij geen idee had waar jij was. De Taliban kwamen hierna nog twee maal langs bij jouw ouderlijk huis – de laatste keer kort na de machtsovername in jouw land door de Taliban – om te kijken of je al terug opgedoken was.

#### B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die u neerlegde, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu maak je jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat je jouw terugkerend contact met de soldaten nooit hebt vermeld aan jouw ouders. Je verklaart dat je sinds vier à vijf maanden onderweg naar of van school regelmatig met de soldaten in contact kwam (CGVS, p. 14, 15, 17 en 19). Jullie dronken samen thee, consumeerden samen middageten en deden een praatje (ibid.). Ook regelden de soldaten vervoer voor jou en gaven ze enkele keren wat geld om schoolgerief te kopen (ibid.). Gevraagd of jouw familie wist dat je vaak praatte met soldaten op weg naar school, antwoord je van niet en dat ze dat pas te horen kregen toen je problemen kreeg met de Taliban (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom je dat nooit hebt verteld aan jouw familie, antwoord je dat het nooit aan bod is gekomen en je gewoon naar school ging (ibid.). Je verklaart dat jouw school 1,5 à 2 uur stappen van jouw huis was (CGVS, p. 8 en 14). Gevraagd of je het vertelde aan je familie als je met de auto gevoerd werd dankzij de soldaten, antwoord je van niet (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom niet, antwoord je dat ze de vraag nooit gesteld hebben, het niet belangrijk was en je 's morgens vroeg naar school vertrok (ibid.). Gevraagd of je het vertelde aan je familie als je geld had gekregen van de soldaten om schoolgerief te kopen, antwoord je van niet en dat je daarover niet praatte met je familie (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom niet, antwoord je dat je gewoon naar school ging en niemand jou iets speciaals heeft gevraagd (ibid.). Nochtans lijkt het krijgen van middageten en geld voor schoolgerief wel het vermelden waard in de context van een familie die het niet heel breed had. Ook vervoer met een auto als je anders 1,5 à 2 uur moet wandelen naar school is geen alledaagse gebeurtenis en het zou logisch zijn als je hierover zou praten met je ouders. Jouw verklaringen dat 'het niet belangrijk was' of 'niemand iets speciaals vroeg' lijken in dit opzicht vreemd.

Voorts is het helemaal niet duidelijk waarom de Taliban vermoedden dat jij een spion was voor de overheid. Hiernaar gevraagd, antwoord je dat je het niet weet en het misschien was omdat je contact had met de soldaten (CGVS, p. 18). Gevraagd welke informatie de Taliban dachten dat jij doorspeelde aan de overheid, antwoord je dat ze aan jouw vader zeiden dat zijn zoon alles wat in het dorp gebeurt doorspeelt aan de Taliban (ibid.). Gevraagd welke informatie dat dan precies was, antwoord je het niet te weten en ze aan jouw vader zeiden dat het ging om de informatie van het dorp (ibid.). Gevraagd wat er bedoeld wordt met de informatie van het dorp, antwoord je dat het gaat om de locaties en handelingen van de Taliban in het dorp op basis waarvan de overheid een aanval kan plannen en dat de overheid ook bembommen van de Taliban heeft vernield en ze dachten dat jij die informatie had doorgegeven (ibid.). Gevraagd hoe jij zou weten waar die bommen liggen, antwoord je dat ze op zo'n zaken doelden en daarom dachten dat jij een spion was (CGVS, p. 19). Gevraagd of het in jouw dorp verboden was om met de soldaten te praten, antwoord je affirmatief en dat ze zeiden dat het verboden was om voor hen te werken en je tegen de overheid moest strijden (ibid.). Gevraagd of het geweten was dat het beter was om geen contact te hebben met de soldaten, antwoord je affirmatief, maar dat je jong was en soms wel contact had (ibid.). Gevraagd of je er ooit bij hebt stilgestaan dat het gevaarlijk was om contact te hebben met de soldaten, antwoord je dat je dat niet door had (ibid.). Opgemerkt dat je wel wist dat de Taliban tegen de overheid waren, antwoord je affirmatief, maar dat je gewoon langs die weg passeerde, niets speciaals deed en niet werkte voor de overheid (ibid.).

Daarnaast leg je inconsistente verklaringen af over andere jongeren die met de Taliban praatten en is het merkwaardig dat je geen informatie hebt over andere dorpelingen die problemen kregen met de Taliban enkel en alleen omwille van praten met de overheidssoldaten. Opgemerkt dat je thee dronk met de soldaten, samen middageten consumeerde en soms vervoer kreeg van hen en gevraagd of andere jongeren dat ook soms deden op weg naar school, antwoord je dat er wel een paar andere jongeren waren die dat ook deden, maar zij in de buurt van de school en legerbasis woonden (CGVS, p. 15). Gevraagd welke jongeren je kent die op dezelfde manier contact hadden met de soldaten, antwoord je in eerste instantie dat je ze niet persoonlijk kent, maar er wel jongeren waren die hetzelfde deden (ibid.). Gevraagd of je namen kent van jongeren die ook vaak met de soldaten praatten, antwoord je deze keer dat jouw klasgenoten A. (...) en E. (...) – die je eerder had vermeld als antwoord op een vraag over vrienden op school (CGVS, p. 9) – dat ook deden (CGVS, p. 15), wat niet overeenstemt met jouw eerdere verklaringen. Gevraagd of andere dorpelingen ook problemen met de Taliban omdat zij praatten met de soldaten, antwoord je dat er niemand anders uit jouw dorp daar op school zat – wat ook al vreemd lijkt – maar vermeld je wel een buurman S. (...) die enkele dagen voor jouw vertrek werd gedood door de Taliban omdat hij soldaat was geweest (CGVS, p. 20). Gevraagd of jouw vrienden A. (...) en E. (...) ook problemen met de Taliban kregen omdat ze praatten met de soldaten, antwoord je dat in de regio waar zij woonden niet zoveel Taliban waren (CGVS, p. 21). Gevraagd of je mensen kent uit jouw dorp die ook problemen kregen met de Taliban omdat ze praatten met de soldaten, antwoord je dat die er misschien wel zijn, maar je er geen informatie over hebt (ibid.).

Daarenboven is het niet duidelijk waarom jouw vader jouw oom en jou niet meteen op de hoogte bracht van het eerste bezoek van de Taliban die kwamen vertellen dat ze vermoedden dat jij een spion was voor de overheid. Gevraagd of jouw vader toen werd bedreigd, antwoord je affirmatief en dat ze zeiden dat jouw vader de volgende dag samen met jou naar de Taliban moest gaan, ze je anders zelf zouden komen arresteren en jouw vader wel op de hoogte was van hun 'technieken' (CGVS, p. 18). Gevraagd wanneer jouw vader jou op de hoogte heeft gebracht van die ontmoeting, antwoord je dat je toen niet thuis was en je vader de volgende avond alles heeft verteld toen je thuis kwam na school (ibid.). Gevraagd waarom jouw vader die avond zelf niet naar jouw oom heeft gebeld, antwoord je dat je het niet weet en hij mogelijks geen belwaarde meer had (ibid.). Gezien de urgentie van de situatie – bovendien hadden de Taliban jouw buurman S. (...) enkele dagen eerder gedood – lijkt het vreemd dat jouw vader eerst nog 24u zou laten passeren om jou te informeren en geen manier zou vinden om jou meteen te contacteren in het huis van jouw grootvader en ooms moederszijde.

Ten slotte is het ook merkwaardig dat je jezelf niet sneller in veiligheid hebt gebracht zodra je op de hoogte was van het bezoek van de Taliban. Je bleef immers nog gewoon thuis als makkelijk doelwit terwijl de Taliban hadden aangekondigd dat ze jou zouden arresteren als je niet zelf zou komen opdagen. Gevraagd waarom je niet naar de Taliban bent gegaan om uit te leggen dat je geen spion was, antwoord je dat je bang was, het gevaarlijke mensen zijn en je dacht dat je ofwel gedood zou worden ofwel in de gevangenis zou belanden als je jezelf aan de Taliban zou vertonen (CGVS, p. 19). Gevraagd of je dan samen met je familie voorzorgsmaatregelen hebt genomen om je te beschermen, antwoord je van niet en dat je snel gevlucht bent (CGVS, p. 20). Opgemerkt dat de Taliban zeiden dat ze jou zouden arresteren als je de volgende dag niet kwam opdagen, je effectief niet bent komen opdagen en gevraagd waarom je die avond niet meteen gevlucht bent uit het dorp, antwoord je dat je wel maatregelen hebt genomen en je vader zei dat je langs de achterdeur moest wegvlugten als de Taliban zouden langskomen (ibid.). Opgemerkt dat je wist dat de Taliban zouden komen aangezien ze dat zo hadden aangekondigd en gevraagd waarom je

die avond na school niet meteen gevlucht bent, antwoord je dat je nog even thuis bent geweest, alles snel is gebeurd en je erna meteen gevlucht bent (ibid.).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw vluchtrelaas.

De door jou voorgelegde taskara's van je vader en jezelf kunnen niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. Een taskara is immers slechts een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

De contactgegevens van zender en ontvanger van een UPU-pakket tonen enkel aan dat je post ontving uit Afghanistan, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing.

De aanbevelingsbrief van jouw werkgever in België heeft geen betrekking op jouw vrees ten aanzien van jouw land van herkomst.

Bouwstenen Afghanistan: 15C + 15B + terugkeer 09/2022

In dit document staan de bouwstenen 15C, 15B en terugkeer. Deze moeten bij elk dossier worden toegevoegd.

OPGELET: de COI Focus 'Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022' en de COI Focus 'Corruptie en documentenfraude' moet telkens in de blauwe map worden toegevoegd.

OPGELET: bij de bouwsteen 15C niet vergeten om te motiveren over de persoonlijke omstandigheden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf) en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.*

*De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen

voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_Citry\\_Mazar\\_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*

## 2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt *"Dat de hervorming van voornoemde beslissing wordt gevraagd wegens machtsoverschrijding, wegens niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve en onvoldoende motivering van de beslissing."*

Verzoeker wijst op de vluchtelingendefinitie zoals vervat in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, stelt van oordeel te zijn dat verweerder ten onrechte de bestreden beslissing heeft getroffen en betoogt dat zijn situatie valt onder de criteria zoals opgenomen in de voormelde vluchtelingendefinitie.

Verzoeker betoogt:

*"Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.*

*Verzoeker vreest ingeval van terugkeer gedood te worden door de Taliban, minstens gearresteerd en vervolgd te worden, nu hij door hen als spion werd geïdendeerd voor de machtsovername."*

Waar zijn problemen ongeloofwaardig worden bevonden, doet verzoeker gelden:

*"Het CGVS is van mening dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt, terwijl deze problematiek heel plausibel is. Verzoeker had nl. de gewoonte om op weg van en naar school een praatje te slaan met militairen die langs de weg patrouilleerden en er controleposten hadden. Na een aantal maanden kwam dit onder de aandacht van de Taliban, dewelke aan zijn vader vroegen om hem aan te melden bij de Taliban. Verzoeker was bang voor een confrontatie met de Taliban en heeft zich niet aangemeld. De Taliban zijn dan langs gekomen bij verzoeker thuis, maar deze is kunnen ontkomen naar het huis van zijn grootvader en vervolgens naar het buitenland.*

*Het CGVS maakt nergens in de bestreden beslissing hard waarom het relaas van verzoeker niet aannemelijk zou zijn. Het CGVS gaat niet verder veronderstellingen in de zin van " het is weinig geloofwaardig dat het is helemaal niet duidelijk .... waarom de Taliban vermoedden datje een spion was, terwijl verzoeker zelf aangaf dat hij regelmatig langs de weg contact had met overheidssoldaten.*

*Het CGVS meent dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over andere jongeren die met de Taliban praatten, terwijl het probleem was dat verzoeker met de overheidssoldaten praatte. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij de enige leerling was uit zijn dorp die langs de weg contact had met militairen en dat de andere leerlingen die dat ook deden in de buurt van de legerbasis en de school woonden (maar dus geen dorpsgenoten waren). Verzoekers verklaringen zijn dus wel degelijk consistent.*

*Het CGVS vindt het vreemd dat de vader van verzoeker hem niet onmiddellijk op de hoogte had gebracht van het eerste bezoek van de Taliban. Het antwoord is uiterst eenvoudig, omdat hij niet thuis was, maar bij zijn oom en dat zijn vader er niet in geslaagd is zijn oom te bereiken.*

*Het CGVS vindt het merkwaardig dat verzoeker zich niet sneller in veiligheid had gebracht zodra hij op de hoogte was van het bezoek van de Taliban. Verzoeker vraagt zich af hoe hij zich nog sneller had kunnen in veiligheid brengen, nu hij de dag na het bezoek van de Taliban en bij hun tweede bezoek gevlucht is naar zijn grootvader. Alles heeft zich afgespeeld op 24 uur ...*

*De overwegingen van het CGVS zijn niet van die aard dat ze bij machte zijn om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te ondergraven.*

*De problematiek van verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

*Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Hij werd persoonlijk geïdendeerd en gezocht door de Taliban, nu zij meenden dat hij handelde als een spion voor de overheid. Verzoeker vreest in geval van terugkeer hieromtrent door de Taliban, thans aan de macht, alsnog vervolgd te worden."*

Verzoeker vervolgt:

*"Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.*

*Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling."*

Tevens doet verzoeker gelden:

*"De financieel/economische situatie van verzoeker en zijn familie werd tijdens het gehoor op het CGVS niet onderzocht. Zijn profiel als terugkeerder werd evenmin onderzocht.*

*(...)*

*Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure hieromtrent bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.*

*Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen."*

Verzoeker stelt verder:

*"Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.*

*Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)*

*(...)*

*Verzoeker verwijst naar het feit dat er in Afghanistan, met name in de provincie Nangarhar, een binnenlands gewapend conflict plaats heeft tussen de Taliban en ISKP/Daesh. Een "individuele" bedreiging is niet noodzakelijk om de subsidiaire bescherming te genieten.*

*Daarnaast is het zo dat verzoeker terugsturen naar een regio waar hij constant met de dreiging van aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt zoals omschreven in de bepalingen van de subsidiaire bescherming.*

*Verzoeker herhaalt dat er in zijn land wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel.*

*(...)*

*Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.*

*Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen."*

Verzoeker concludeert:

*"Dat de CGVS in de bestreden beslissing schendt*

*het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;*

*de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*

*de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".*

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

*"de bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opzichts van verzoeker genomen door de Commissaris - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, te hervormen en aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS."*

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

### 3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

#### 3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft een aantal stukken aan de hand waarvan verzoeker zijn integratie in België wenst aan te tonen. Meer bepaald gaat het om een aantal documenten inzake zijn scholing in België, een lidmaatschapsattest van een fitness, een blanco strafregister, enkele stukken aan de hand waarvan verzoeker zijn beroepsactiviteiten in een restaurant wenst aan te tonen, een aantal foto's van verzoeker en zijn Italiaanse vriendin in België en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van in mei 2023 waarin er ten aanzien van een minderjarige Afghaanse asielzoeker werd overgegaan tot een vernietiging. Daarnaast verwijst verzoeker in zijn aanvullende nota nog naar een aantal andere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin er overgegaan werd tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de betrokkenen.

Verzoeker wijst erop dat hij België als minderjarige binnenkwam, hier scholing volgt en werkt en goed Nederlands spreekt. Hij is in België opgegroeid tot verantwoordelijke jonge man die hier zijn leven wilt uitbouwen. De verklaringen van zijn leerkrachten en de personen die hem begeleid hebben zijn verhelderend en geven een duidelijk beeld van het integratieproces van verzoeker (activiteiten, respect voor leerkrachten en medeleerlingen, attent, dankbaar zijn voor de kansen die hij krijgt en de mensen die hem helpen). Door een deel van zijn vormende jaren door te brengen in België, stelt verzoeker niet meer zonder risico te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker geeft aan verwesterd te zijn en de Belgische normen en waarden te hebben omarmd. Hij gaat hier naar school en heeft hier vrienden en vriendinnen. Hij ziet niet in hoe hij zich nog terug zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. Verzoeker benadrukt ook reeds geruime tijd een relatie te hebben met een Italiaans meisje in België. Zij is katholiek en werkt in de horeca. Toen verzoeker zijn ouders hiervan op de hoogte bracht, reageerden deze niet goed. Zijn vader is boos en wil niet meer met hem spreken en zijn moeder zei dat hij niet met zijn vriendin mocht trouwen. Verzoeker vreest negatieve reacties in zijn dorp zo de mensen aldaar op de hoogte zouden komen van zijn relatie. Verzoeker vreest ook dat hij door de taliban zal worden afgerekend op zijn werk in een restaurant in België. De Raad erkent volgens verzoeker het risico op vervolging dat jongeren lopen die in de ogen van de taliban als verwesterd overkomen en kent aan zulke jongeren de vluchtelingenstatus toe. Verzoeker vraagt om ook hem aldus te erkennen als vluchteling.

Verzoeker wijst op de inhoud van het reeds hoger aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat dit *in casu* volledig van toepassing is. Verzoeker geeft aan dat hij niet werd bevraagd over de invulling van zijn leven en zijn verblijf in België en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan. De mogelijke negatieve gevolgen/perceptie/vervolging die verzoeker in geval van terugkeer moet vrezen werd door het CGVS niet onderzocht en beoordeeld. Daarom moet de bestreden beslissing volgens verzoeker worden vernietigd.

#### 3.2. Verweerder legt op 20 november 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

### 4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 24 oktober 2022 kan aldus niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoeker bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker preciseert voorts niet welke bepaling(en) van artikel 49 en/of artikel 49/2 “en volgende” van de Vreemdelingenwet te dezen zou(den) zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook de schending van deze artikelen niet dienstig wordt opgeworpen.

Verzoeker verstrekt verder niet de minste duiding omtrent de aangevoerde schending van “de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Ook toont verzoeker op generlei wijze aan dat de bestreden beslissing zou zijn behept met machtsoverschrijding. Op welke wijze de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding, kan verder niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

Verzoeker preciseert voorts geheel niet welke “substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen” in casu niet zouden zijn nageleefd door verweerder. Evenmin werkt hij uit op welke wijze één of meer van deze vormen te dezen geschonden zouden zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet op dienstige wijze op deze schending.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

*“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die u neerlegde, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen of te betwisten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.5. In zoverre verzoeker verweerder in het voorliggende verzoekschrift verwijt dat zijn financieel/economische situatie en deze van zijn familie niet werden onderzocht, dient, nog daargelaten

dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat hij in Afghanistan nog beschikt over een breed familiaal netwerk, dat zijn ouders er beschikken over enkele koeien, dat zijn familie er werkzaam is in de landbouw en over een huis beschikt, dat het goed gaat met zijn familie en dat zijn familie aldaar geen extra problemen kent door de machtsovername door de taliban (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.11-12), verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing tevens als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals eveneens terecht wordt aangehaald in de aanvullende nota van verweerder opnieuw als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt ondermijnd doordat hij meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn meest naaste familieleden. Bij het invullen van de fiche NBMV, gaf verzoeker immers aan dat zijn vader ongeveer 55 jaar oud was en dat zijn moeder ongeveer 40 jaar oud was. Bij de DVZ verklaarde verzoeker twee maanden later echter dat zijn vader ongeveer 48 jaar oud was en dat zijn moeder ongeveer 35 jaar oud was. Ten aanzien van zijn broer A., gaf verzoeker in de fiche NBMV aan dat deze ongeveer 15 jaar was. Bij de DVZ gaf hij echter aan dat deze slechts 4 of 5 jaar was. Verzoeker legde ook over de leeftijden van zijn andere broers en zijn zussen bovendien herhaald incoherente verklaringen af. Hoewel er tussen het invullen van de fiche NBMV en het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ ongeveer twee maanden verstreken, zou(den) volgens verzoekers verklaringen (i) zijn zus K. ongeveer dezelfde leeftijd hebben gehad; (ii) zijn broer W.R. ongeveer een half jaar ouder zijn geworden; (iii) zijn broer H.O. en zijn zussen B. en S. ongeveer een jaar ouder zijn geworden; (iv) zijn broers S.R. en F.R. ongeveer twee jaar ouder zijn geworden; (v) zijn broer M.R. ongeveer drie en een half jaar ouder zijn geworden (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.15A, 17; fiche NBMV).

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt eveneens ernstig ondergraven doordat verzoeker herhaald en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn beweerde reisweg naar België. Zo verklaarde verzoeker, die ondanks dat zijn vader zijn reis zou hebben geregeld bovendien niet kon aangeven hoeveel zijn reis zou hebben gekost, in de fiche NBMV dat zijn reis ongeveer 11 maanden in beslag nam. Bij de DVZ beweerde hij echter dat hij ongeveer 7,5 maand onderweg was. Bovendien zou verzoeker volgens zijn verklaringen in de fiche NBMV gedurende zijn reis nadat hij 20 dagen in Pakistan vertoefde achtereenvolgens anderhalve maand in Iran hebben verbleven, drie maanden in Turkije hebben vertoefd, tien dagen in Griekenland zijn geweest, via (Noord-)Macedonië naar Servië zijn gereisd, vier maanden in Servië hebben verbleven, een maand in Roemenië hebben vertoefd en twee dagen in Frankrijk zijn geweest. Bij de DVZ kon verzoeker echter niet meer aangeven hoelang hij in Iran zou zijn geweest. Verder gaf hij nu aan dat hij ongeveer twee maanden in Turkije was, dat hij ongeveer twee maanden in Servië verbleef, 20 tot 25 dagen in Roemenië was en slechts één dag in Frankrijk bleef. Ook gaf verzoeker in de fiche NBMV aan dat hij de naam van de smokkelaar niet kende. Bij de DVZ beweerde hij echter dat de smokkelaar B. heette en een Afghaan was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32-33; fiche NBMV).

Ondanks dat verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan door tal van landen reisde en in verschillende van deze landen, waaronder lidstaten van de EU, gedurende een langere tijd bleef, diende verzoeker daarenboven in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming in (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22, 33). De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven worden aldus eveneens ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot verzoekers concrete asielmotieven, dient voorts te worden opgemerkt dat het gelet op verzoekers verklaringen omtrent de sterke aanwezigheid van de taliban in zijn regio hoegenaamd niet aannemelijk is dat verzoeker openlijk zou hebben gedweept met de overheidssoldaten die hij onderweg naar school tegenkwam langs de weg en in controleposten. De taliban hadden volgens verzoekers verklaringen immers de controle over zijn dorp. Bovendien was het door de taliban verboden om met de overheidssoldaten te praten (administratief dossier, npo, p.6, 19). Dat verzoeker desalniettemin het risico zou hebben genomen om veelvuldig met de overheidssoldaten te praten, samen met deze soldaten thee te drinken en te eten, zich door deze soldaten te laten vervoeren en geld van deze soldaten aan te nemen, ontbeert geloofwaardigheid. Nog minder aannemelijk is het daarbij dat verzoeker niet eens zou hebben stilgestaan bij de risico's die zijn gedrag met zich bracht. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht aangegeven:

*“Gevraagd of het in jouw dorp verboden was om met de soldaten te praten, antwoord je affirmatief en dat ze zeiden dat het verboden was om voor hen te werken en je tegen de overheid moest strijden (ibid.). Gevraagd of het geweten was dat het beter was om geen contact te hebben met de soldaten, antwoord je affirmatief, maar dat je jong was en soms wel contact had (ibid.). Gevraagd of je er ooit bij hebt*

*stilgestaan dat het gevaarlijk was om contact te hebben met de soldaten, antwoord je dat je dat niet door had (ibid.). Opgemerkt dat je wel wist dat de Taliban tegen de overheid waren, antwoord je affirmatief, maar dat je gewoon langs die weg passeerde, niets speciaals deed en niet werkte voor de overheid (ibid.)."*

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen of te betwisten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Eveneens is het manifest onaannemelijk dat verzoeker zijn ouders in de voormelde context in het geheel niets zou hebben verteld over zijn veelvuldige contacten met de overheidssoldaten. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*"Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat je jouw terugkerend contact met de soldaten nooit hebt vermeld aan jouw ouders. Je verklaart dat je sinds vier à vijf maanden onderweg naar of van school regelmatig met de soldaten in contact kwam (CGVS, p. 14, 15, 17 en 19). Jullie dronken samen thee, consumeerden samen middageten en deden een praatje (ibid.). Ook regelden de soldaten vervoer voor jou en gaven ze enkele keren wat geld om schoolgerief te kopen (ibid.). Gevraagd of jouw familie wist dat je vaak praatte met soldaten op weg naar school, antwoord je van niet en dat ze dat pas te horen kregen toen je problemen kreeg met de Taliban (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom je dat nooit hebt verteld aan jouw familie, antwoord je dat het nooit aan bod is gekomen en je gewoon naar school ging (ibid.). Je verklaart dat jouw school 1,5 à 2 uur stappen van jouw huis was (CGVS, p. 8 en 14). Gevraagd of je het vertelde aan je familie als je met de auto gevoerd werd dankzij de soldaten, antwoord je van niet (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom niet, antwoord je dat ze de vraag nooit gesteld hebben, het niet belangrijk was en je 's morgens vroeg naar school vertrok (ibid.). Gevraagd of je het vertelde aan je familie als je geld had gekregen van de soldaten om schoolgerief te kopen, antwoord je van niet en dat je daarover niet praatte met je familie (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom niet, antwoord je dat je gewoon naar school ging en niemand jou iets speciaals heeft gevraagd (ibid.). Nochtans lijkt het krijgen van middageten en geld voor schoolgerief wel het vermelden waard in de context van een familie die het niet heel breed had. Ook vervoer met een auto als je anders 1,5 à 2 uur moet wandelen naar school is geen alledaagse gebeurtenis en het zou logisch zijn als je hierover zou praten met je ouders. Jouw verklaringen dat 'het niet belangrijk was' of 'niemand iets speciaals vroeg' lijken in dit opzicht vreemd."*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

*"Daarnaast leg je inconsistente verklaringen af over andere jongeren die met de Taliban praatten en is het merkwaardig dat je geen informatie hebt over andere dorpelingen die problemen kregen met de Taliban enkel en alleen omwille van praten met de overheidssoldaten. Opgemerkt dat je thee dronk met de soldaten, samen middageten consumeerde en soms vervoer kreeg van hen en gevraagd of andere jongeren dat ook soms deden op weg naar school, antwoord je dat er wel een paar andere jongeren waren die dat ook deden, maar zij in de buurt van de school en legerbasis woonden (CGVS, p. 15). Gevraagd welke jongeren je kent die op dezelfde manier contact hadden met de soldaten, antwoord je in eerste instantie dat je ze niet persoonlijk kent, maar er wel jongeren waren die hetzelfde deden (ibid.). Gevraagd of je namen kent van jongeren die ook vaak met de soldaten praatten, antwoord je deze keer dat jouw klasgenoten A. (...) en E. (...) – die je eerder had vermeld als antwoord op een vraag over vrienden op school (CGVS, p. 9) – dat ook deden (CGVS, p. 15), wat niet overeenstemt met jouw eerdere verklaringen. Gevraagd of andere dorpelingen ook problemen met de Taliban omdat zij praatten met de soldaten, antwoord je dat er niemand anders uit jouw dorp daar op school zat – wat ook al vreemd lijkt – maar vermeld je wel een buurman S. (...) die enkele dagen voor jouw vertrek werd gedood door de Taliban omdat hij soldaat was geweest (CGVS, p. 20). Gevraagd of jouw vrienden A. (...) en E. (...) ook problemen met de Taliban kregen omdat ze praatten met de soldaten, antwoord je dat in de regio waar zij woonden niet zoveel Taliban waren (CGVS, p. 21). Gevraagd of je mensen kent uit jouw dorp die ook problemen kregen met de Taliban omdat ze praatten met de soldaten, antwoord je dat die er misschien wel zijn, maar je er geen informatie over hebt (ibid.)."*

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn voormelde verklaringen omtrent andere jongeren die met de overheidssoldaten spraken zijn wel degelijk duidelijk, niet mis te verstaan en inconsistent. Initieel gaf verzoeker duidelijk aan dat hij geen andere jongeren (persoonlijk) kende die met de overheidssoldaten spraken. Nadien beweerde hij dat A. en E., twee van zijn klasgenoten, dit ook deden. Deze verklaringen kunnen niet met elkaar worden gerijmd. Voor zijn bevreemdende verklaring dat er vanuit zijn dorp niemand anders naar zijn school ging en voor zijn gebrek aan kennis en informatie inzake andere dorpelingen die problemen kenden met de taliban omdat zij praatten met de soldaten, biedt verzoeker verder niet de minste uitleg.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

*“Daarenboven is het niet duidelijk waarom jouw vader jouw oom en jou niet meteen op de hoogte bracht van het eerste bezoek van de Taliban die kwamen vertellen dat ze vermoedden dat jij een spion was voor de overheid. Gevraagd of jouw vader toen werd bedreigd, antwoord je affirmatief en dat ze zeiden dat jouw vader de volgende dag samen met jou naar de Taliban moest gaan, ze je anders zelf zouden komen arresteren en jouw vader wel op de hoogte was van hun ‘technieken’ (CGVS, p. 18). Gevraagd wanneer jouw vader jou op de hoogte heeft gebracht van die ontmoeting, antwoord je dat je toen niet thuis was en je vader de volgende avond alles heeft verteld toen je thuis kwam na school (ibid.). Gevraagd waarom jouw vader die avond zelf niet naar jouw oom heeft gebeld, antwoord je dat je het niet weet en hij mogelijks geen belwaarde meer had (ibid.). Gezien de urgentie van de situatie – bovendien hadden de Taliban jouw buurman S. (...) enkele dagen eerder gedood – lijkt het vreemd dat jouw vader eerst nog 24u zou laten passeren om jou te informeren en geen manier zou vinden om jou meteen te contacteren in het huis van jouw grootvader en ooms moederszijde.”*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat hij bij zijn oom was en door op algemene wijze te beweren dat zijn vader er niet in slaagde om deze oom te bereiken, ontkracht verzoeker deze motieven immers hoegenaamd niet. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zijn vader er, nadat de taliban verzoeker kwamen zoeken en bedreigden, onmiddellijk alles aan zou hebben gedaan om verzoeker reeds bij zijn oom te verwittigen inzake het bezoek van de taliban en op deze wijze te voorkomen dat verzoeker naar huis zou komen. Bovendien mocht worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de reden waarom zijn vader dit niet deed of waarom dit niet zou zijn gelukt. Verzoeker gaf echter aan dit niet te weten en opperde slechts op hypothetische wijze dat zijn vader mogelijks geen belwaarde meer had. Dit laatste kan daarenboven hoegenaamd niet overtuigen. Zijn vader had in deze hypothese namelijk ook eenvoudigweg aan één van de burens kunnen vragen om verzoeker en diens oom te verwittigen. Ook had hij dit in persoon kunnen doen of iemand kunnen sturen gezien deze oom op wandelafstand van hun woning woonde.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*“Ten slotte is het ook merkwaardig dat je jezelf niet sneller in veiligheid hebt gebracht zodra je op de hoogte was van het bezoek van de Taliban. Je bleef immers nog gewoon thuis als makkelijk doelwit terwijl de Taliban hadden aangekondigd dat ze jou zouden arresteren als je niet zelf zou komen opdagen. Gevraagd waarom je niet naar de Taliban bent gegaan om uit te leggen dat je geen spion was, antwoord je dat je bang was, het gevaarlijke mensen zijn en je dacht dat je ofwel gedood zou worden ofwel in de gevangenis zou belanden als je jezelf aan de Taliban zou vertonen (CGVS, p. 19). Gevraagd of je dan samen met je familie voorzorgsmaatregelen hebt genomen om je te beschermen, antwoord je van niet en dat je snel gevlucht bent (CGVS, p. 20). Opgemerkt dat de Taliban zeiden dat ze jou zouden arresteren als je de volgende dag niet kwam opdagen, je effectief niet bent komen opdagen en gevraagd waarom je die avond niet meteen gevlucht bent uit het dorp, antwoord je dat je wel maatregelen hebt genomen en je vader zei dat je langs de achterdeur moest wegvluchten als de Taliban zouden langskomen (ibid.). Opgemerkt dat je wist dat de Taliban zouden komen aangezien ze dat zo hadden aangekondigd en gevraagd waarom je die avond na school niet meteen gevlucht bent, antwoord je dat je nog even thuis bent geweest, alles snel is gebeurd en je erna meteen gevlucht bent (ibid.).”*

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Gelet op de beweerde dreiging vanwege de taliban, kon worden verwacht dat verzoeker de woning onmiddellijk na zijn terugkeer opnieuw zou hebben verlaten en bijvoorbeeld terug naar zijn oom zou zijn gegaan, en dit teneinde het risico om door de taliban te worden gearresteerd te minimaliseren. Dat verzoeker ervoor zou hebben geopteerd om gewoon thuis te blijven en slechts zou zijn gevlucht wanneer de taliban hem aldaar daadwerkelijk kwamen arresteren, ontbeert dan ook iedere geloofwaardigheid.

Ook de wijze waarop verzoeker bij deze poging tot arrestatie door de taliban eenvoudigweg kon ontsnappen ontbeert iedere geloofwaardigheid. Verzoeker beweerde dat de taliban wanneer zij hem kwamen zoeken met acht waren (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dat de taliban, zo deze werkelijk zinnens waren verzoeker te arresteren en zich daarom met maar liefst acht leden naar verzoekers woning begaven, daarbij met alle leden langs de voordeur zouden zijn gekomen en er geen rekening mee zouden hebben gehouden dat verzoeker de woning ook langs de achterdeur zou kunnen verlaten, waardoor verzoeker zulks ongestoord kon doen, is in het geheel niet aannemelijk.

Gelet op de beweerde bedreigingen van de taliban, in acht genomen dat verzoekers vader zich samen met verzoeker diende aan te bieden, zulks naliet en aldus eveneens ongehoorzaam was aan de taliban en gelet op het risico dat de taliban ook voor verzoekers familieleden voor verdere, ernstige problemen zouden zorgen indien verzoeker zich niet aandiende, is het evenmin geloofwaardig dat verzoekers familieleden ervoor zouden hebben geopteerd om eenvoudigweg in hetzelfde dorp en op hetzelfde adres

te blijven wonen. Ook is het, zo verzoekers verklaringen strookten met de waarheid, niet geloofwaardig dat verzoekers familieleden daarbij geen verdere, ernstige problemen kenden met de taliban.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

Waar verzoeker verweerder in het voorliggende verzoekschrift daarnaast verwijt dat verweerder de risico's omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel niet zou hebben onderzocht, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker met dit betoog de inhoud van de bestreden beslissing eenvoudigweg en kennelijk miskent. Waar verzoeker aan verweerder verwijt dat hij niet werd bevraagd inzake zijn leven in België en de mogelijke impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan, blijkt uit de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud verder dat verzoeker bij het CGVS zelf nergens spontaan en concreet aanhaalde dat zijn leven in België een mogelijke impact had op een terugkeer naar Afghanistan. Nergens vermeldde hij bij het CGVS dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou vrezen te worden geviséerd of vervolgd omwille van zijn (gepercipieerde) verwestering. Enkel verzoekers advocaat haalde bij het CGVS vaagweg aan dat een minderjarige het moeilijk zou hebben om zich terug aan te passen en zich staande te houden in Afghanistan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker met dit verwijt en dit betoog volledig voorbijgaat aan het feit dat hij zijn opmerkingen dienaangaande kon doen gelden in het verzoekschrift en dat hij overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet daarnaast de mogelijkheid had om zelf en door middel van een aanvullende nota ook nadien nog de nodige bijkomende elementen, stukken en informatie bij te brengen die hij in dit kader relevant achtte en acht voor de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek. Verzoeker heeft deze mogelijkheden blijkens een lezing van het verzoekschrift en van zijn aanvullende nota ook benut. In zoverre verzoeker daarbij poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geviséerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft, alhier deelneemt aan het publieke leven, naar school gaat, gaat fitnesssen, werkt in een restaurant en een relatie heeft met een katholiek Italiaans meisje en daardoor verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, echter te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

*“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.*

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of*

*gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."*

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak daarenboven kennelijk in gebreke. In zoverre hij in dit kader op algemene wijze verwijst naar het gegeven dat hij reeds enkele jaren in België verblijft en in zoverre hij daarbij poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden gevisieerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft, alhier deelneemt aan het publieke leven, naar school gaat, gaat fitnessen, werkt in een restaurant en een relatie heeft met een katholiek Italiaans meisje en daardoor verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd in Afghanistan, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn verwijzing naar deze elementen hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. In zoverre verzoeker in dit kader wijst op het gegeven dat hij zijn ouders zou hebben ingelicht over zijn relatie met een Italiaans meisje en dat zij boos waren, dient, nog daargelaten dat dit een blote bewering betreft, te worden vastgesteld dat daarbij nergens uit verzoekers verklaringen blijkt en dat verzoeker geen concrete elementen aanreikt waaruit kan worden afgeleid dat zijn ouders zinnens zouden zijn om hem in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan omwille van deze reden te (laten) vervolgen of af te stoten. Ook blijkt uit niets dat verzoekers ouders derden uit hun omgeving in kennis zouden willen stellen of zouden hebben gesteld van verzoekers voorgehouden relatie met een Italiaans meisje in België. Verzoeker toont, mede gelet op hetgeen voorafgaat dan ook geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat de taliban actueel reeds van zijn verblijf en activiteiten in het Westen op de hoogte zouden zijn of zouden dreigende komen; laat staan dat hij zou aantonen dat of waarom zij hem daarom concreet zouden wensen te viseren of te vervolgen. Verzoeker kan met zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf van enkele jaren en zijn voormelde activiteiten in Europa verder geenszins volstaan om aan te tonen dat hij in persoon daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft met zijn verwijzing naar de hoger aangehaalde elementen onvoldoende persoonlijke en concrete invulling aan zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Hij toont hiermee niet *in concreto* aan dat zijn verblijf en activiteiten in België hem dermate zouden hebben verwesterd dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Dient dan ook te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijks enkele aanpassingen zou moeten doorvoeren alvorens hij terugkeert naar Afghanistan, zoals niet langer naar de fitness gaan, niet meer werken in een restaurant waar er alcohol wordt genuttigd en zich anders gedragen ten aanzien van meisjes en vrouwen, in hoofde van verzoeker geenszins kan worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming). Redelijkerwijze kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst.

Verzoeker geeft geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins concreet aan dat of waarom het voor hem persoonlijk onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Aldus toont verzoeker ook geheel niet aan dat of op welke wijze hij daardoor daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in zijn land van herkomst. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Bovendien liggen er een aantal elementen voor die duidelijk wijzen op het tegendeel. Zo identificeerde verzoeker zich in zijn verzoek om internationale bescherming stevast als moslim (administratief dossier, npo, p.4; verklaring DVZ, nr.9). Bovendien studeerde verzoeker in Afghanistan aan de madrassa (administratief dossier, npo, p.9). Ook neemt verzoeker blijkens de aanbevelingsbrief van zijn werkgever die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota ook nog steeds de ramadan in acht. Verder verklaarde verzoeker dat zijn dorp wanneer hij daar woonde reeds onder de controle stond van de taliban (*ibid.*, p.6). Aldus kan worden aangenomen dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan reeds vertrouwd was met en leefde volgens de door de taliban opgelegde waarden, regels en normen. Daarenboven beschikt verzoeker in zijn land en regio van herkomst nog over een breed familiaal netwerk. Zijn broers gaan daarbij ook naar de madrassa. Bovendien stelde verzoeker dat het goed gaat met zijn familie, dat zij hetzelfde leven als vroeger en dat zij geen extra problemen ondervonden naar aanleiding van de machtsovername door de taliban in Afghanistan (*ibid.*, p.11-12). Aldus kan worden aangenomen dat zijn familie kennelijk geen moeite heeft om zich aan de in verzoekers land en regio van herkomst geldende regels, normen en gebruiken te houden. Derhalve kan verzoeker zich bij een terugkeer naar zijn land en regio, mede in acht genomen dat hij niet aantoonde dat zijn ouders zinnens zouden zijn om hem omwille van zijn relatie in België te (laten) vervolgen of af te stoten, ook door zijn familie laten informeren over en laten bijstaan en vergezellen in het volgen van de aldaar heersende normen, regels en gebruiken. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen en dat hij daardoor dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijnen hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming).

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, zoals aangereikt door zowel verzoeker als verweerder, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

*“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

*Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.*

*Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.*

*Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.*

*UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij*

IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het

*aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting”.*

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar rechtspraak die in het verleden werd geveld door de Raad tot slot geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT